

Halva befolkningen lever i ständig skräck

Våldtäkt är den grövsta formen av tortyr mot kvinnor i Pakistan. Tusentals fall rapporteras årligen och då rapporteras ändå bara en bråkdel av alla fall. Rana Rizvi berättar om detta med

utgångspunkt i de enskilda fallen Sonia Naz, Mukhtaran Mai och Dr Shazia Khalid. De är några få som vågat ta strid för rättvisa, vilket inte ses med blida ögon av president Musharraf.

Låt folk få reda på vad jag utsatts för. Dessa ord uppges **Sonia Naz** ha utträtt när hon var på väg till landets mest respektingivande församling, parlamentet i Islamabad, för att begära hjälp att få sin make frigiven från polishäktet. Efter vad som påstås hade Sonia blivit våldtagen av polisbefäl – lagens väktare.

23-åriga Sonia Naz arresterades medan hon befann sig inne i Nationalförsamlingens lokaler och släpptes fri först efter en månad i fängelse. Direkt efter frigivningen kidnappades hon så under vapenhot från sin försvunna makes hus. Senare hävdade hon att hon våldtagits av ett polisbefäl som hette **Chisti**, på order av **Khalid Abdullah**, polischef i hennes hemstad Faisalabad i provinsen Punjab. Samma höga polisbefäl, Khalid Abdullah, urinerade i munnen på henne efter att han misslyckats med att våldta henne.

Frisläppt men hotad

Efter 15 dagar i häktet släppte man Sonia i Lahore, men först efter att hotat henne med grava konsekvenser om hon skulle våga sig på att anmäla övergreppen hon utsatts för.

– Efter att jag våldtagits ville jag ta livet av mig. Men gråten från mina två barn hindrade mig från det, förklarade Sonia.

Sonias prövningar började med att polisen arresterade hennes man, och därefter kom inga livstecken från honom. Då gick Sonia till polisstationen för att fråga efter honom, men utan resultat. Hon misstänkte att hennes man **Asim** hade dödats i häktet, och vände sig därför till domstolen och krävde att få veta vad som hänt med mannen. Sedan vände hon sig till parlamentet och förväntade sig att rättvisa skulle skipas.

Men i stället blev hon själv, på order av parlamentets talman som vägrade lyssna på hennes klagomål, arresterad för det allvarliga brottet att ha trängt sig in i parlamentet

olovligen. Något som sedan i sin tur ledde fram till de grova övergrepp som Sonia kom att utsättas för i häktet.

Hennes lidande blev inte mindre av att hon efter hemkomsten från fängelset slängdes ut från sin makes hus av hans släktingar sedan de sett hur eländig hon såg ut. Dessa släktingar intygade att hon utsatts för tortyr och våldtäkt, men svarade på Sonias vilja att göra en polisanmälan med att kasta ut Sonia och hennes barn.

Nekad göra polisanmälan

Polisen vägrade dessutom först att acceptera hennes anmälan. Först efter stor uppståndelse och ett ingripande av Pakistans premiärminister **Shaukat Aziz** beslutades om en rättslig undersökning. Flera utredningskommissioner sattes i gång, men Sonia sade att hon inte litade på vare sig utredningskommissioner eller domstolar. Vid en presskonferens på Pressklubben i Lahore deklarerade Sonia att rättvisa blivit en illusion för henne sedan fem petitioner från henne avfärdats av domstolar. Hon hade också, tre månader efter våldtäkterna, misslyckats med att få till stånd en medicinsk undersökning av sina skador.

– Mina föräldrar och mina systrar driver på att jag ska skilja mig från min fru Sonia därför att hon våldtagits. De är inte beredda att inse att hon är mor till mina två barn, att hon har kämpat som en hjältinna för att rädda mitt liv, och fått betala ett högt pris för detta. Så sade Sonias man Asim efter att nyligen ha överlämnat sig till polisen i Lahore.

Han förklarade också i en intervju att om han inte skiljde sig så ville hans föräldrar och systrar aldrig mer se honom. Inför detta hot gav han vika och valde att skilja sig från Sonia hellre än att stödja henne i hennes kamp. Vad var då hennes brott? Hon som älskade sin man och försökte

skydda hans liv, men förskjuts av honom därför att hon har blivit våldtagen.

Provinsregeringen i Punjab beslutade inrätta en enmanstribunal för att utreda våldtäktsfallet, men Sonias advokat värdade till tribunalen att inte ta upp fallet. Detta med hänvisning till att Sonia inte tror att hon kommer att få någon rättvis behandling då den huvudanklagade, kriminalinspektör Chisti, visat sig vara släkt till domaren i målet.

Släktskapet förnekades dock av domaren, som försäkrade att han visst hade för avsikt att skipa rättvisa opartiskt. Icke desto mindre lät försvaret bojkotta huvudförhandlingarna när de inleddes. I stället lämnade försvaret in ett brev från Sonia, i vilket hon förklarade att hon vägrade ställa upp inför undersökningskommissionen utan ville se sitt fall prövat av Högsta domstolen.

Hennes man Asim som överlämnade sig till polisen avslöjade graverande detaljer kring polisivåld, och han berättade att polischefen Khalid Abdullah på falska grunder hade anklagat honom för att ha förfalskat dokument rörande stulna bilar. Asim arresterades för detta, och förbands att böta 1,4 miljoner rupees samt att hålla sig borta från sin familj i två års tid. Annars skulle hela hans familj komma att mördas.

Utsattes för tortyr i häktet

I ett skriftligt uttalande från inspektör Chisti medgav denne att Sonias anklagelser om att hennes make häktats på olagliga grunder, på Khalids order, och att Asim utsatts för tortyr innan han lyckats fly.

Detta är inte ett enstaka personöde, utan bara ett av otaliga exempel på hur det pakistanska samhället ständigt våldtas av ett förtryckande sociopolitiskt system. En tragisk berättelse om en av Pakistans döttrar som avviker i det att hon vågat tala ut, samtidigt som hundratals och åter hundratals lider i tysthet.

Ett fåtal modiga kvinnor har höjt sina röster för att protestera mot den orättvisa som **Mukhtaran Mai** och **Shazia Khalid** utsatts för (se SYDASIEN 2/05). Mukhtaran Mai, som uppges ha blivit utsatt för en

Feodala traditioner gör att kvinnor straffas för brott som männen begår

Pakistanske journalisten Khawar Mehdi Rizvi, själv fängslad och torterad av pakistanska myndigheter 2003 protesterar här i Washington mot president Musharrafs häpnadsväckande påståenden om pakistanska våldtäktsoffer under statsbesöket i USA.

FOTO: PRAVEEN SWAMI/FRONTLINE

FORTS.

gångvåldtäkt beordrad av en bydomstol, väntar fortfarande på att få sitt fall prövat av Högsta domstolen.

När Mukhtaran Mai bjöds in att resa till USA hindrades hon från detta på order av landets president **Pervez Musharraf**, och först efter amerikanskt ingripande tilläts hon resa. Och i fallet med Dr Shazia, som uppges ha våldtagits av en armékapten på det militärsjukhus där hon arbetade, nekades hon först rätten att göra polisanmälan. Shazia har senare i en intervju för BBC berättat att hon och hennes make i stället tvingades att lämna landet, så att den våldtäktsanklagade officeren skulle undgå efterräkningar. Enligt president Musharraf var kaptenen fullständigt oskyldig.

Värsta formen av tortyr

Våldtäkt utgör den värsta formen av tortyr mot kvinnor, och är dessvärre ett utbredd fenomen i Pakistan. Tusentals våldtäkter registreras varje år, 2003 uppgick antalet till 2 325, och 2004 var siffran 2 320. Detta är bara toppen på ett isberg, för flertalet våldtäkter rapporteras aldrig, eftersom rädsla, skam och familjeheder stoppar kvinnorna från att polisanmäla övergreppen som sker.

I ett land där stamfolksmoral och feodala traditioner ännu styr ödet för en stor del av befolkningen straffas i stället kvinnorna för brott som männen begår. Mukhtaran Mai dömdes till att våldtas för att sona det brott som hennes 12-åriga bror påstås ha begått då han kurtiserat en kvinna tillhörig en mäktig klan. Så kallade hedersmord är vanligt förekommande i Pakistan. Kvinnor betraktas som ägodelar som man har rätt att fritt exploatera, och som absolut inte har någon rätt att gifta sig med någon de själva vill.

Hälften av Pakistans befolkning lever i ständig skräck. De riskerar att utsättas för sexuella övergrepp, misshandel och andra

SYDASIEN distribuerar bok om santalfolkets kultur

□ Danske religionssociologen **Peter B. Andersen**, välkänd för SYDASIENS läsare, har ägnat en stor del av sin forskning åt santalerna, ett stamfolk som lever i östra Indien. 2002 bjöds han in av National Institute of Social Work and Social Sciences (NIWASS), ett forskningsinstitut i Bhubaneswar, Orissa, att hålla fem så kallade Dr. Ambedkar Memorial Lectures-föreläsningar om santalfolkets kultur och identitet. Dessa har nu sammanställts och publicerats i bokform av NIWASS. Boken heter *"Santals. Glimpses of Culture and Identity"* och distribueras i Skandinavien genom tidskriften SYDASIEN.

Boken kostar 75 kronor och kan beställas genom att sätta in pengar på postgiro 79 54 96-9 SYDASIEN, ange "Santalboken".

Mukhtaran Mai.

former av våldsutövning, och samtidigt hålla tyst. De styrande har medvetet förändrat lagstiftningen och gjort livet svårare för kvinnor genom exempelvis otrohetslagarna (Hudood, Qisas och Diyat). Många oskyldiga kvinnor sitter fängslade, dömda enligt de stränga hudood-lagarna. I vissa byar tvingas kvinnor att gifta sig med den heliga skriften, koranen.

Detta land Pakistan, där kvinnor berövas sina grundläggande mänskliga rättigheter och de förnekas rättvisa, har en härskare som nyligen i en intervju hävdade att när pakistanska kvinnor klagat över våldtäkter är det bara för att det skulle vara ett lätt sätt att tjäna pengar och kunna flytta utomlands.

Ondskefullt tänkande

"Ni måste förstå den pakistanska miljön", sade Musharraf. "Många människor säger att det har blivit ett inkomstbringande projekt, att enklaste sättet för den som vill flytta utomlands och få ett visum till Kanada eller ett nytt medborgarskap och bli miljonär, är att låta sig våldtas", sade Musharraf enligt citat i Washington Post. Musharraf var vid tillfället på besök i USA för att hålla ett tal inför FN:s generalförsamling.

Presidenten och generalen Musharrafs kommentarer, som han hävdade ventilerade den pakistanska allmänhetens uppfattning, och inte hans egen privata åsikt, uttrycker helt klart det ondskefulla tänkande som finns i hans huvud.

Hur kan en sådan härskare tänkas ge skydd åt kvinnor i sitt land, och en miljö där kvinnor tillåts leva sina liv med värdighet och respekt?

Rana Rizvi

Översättning: Lars Eklund

Privat skolsatsning sprider sig i Pakistan

□ För nio år sedan stod här en boskapsfålla som i dag ersatts av en rosa skolbyggnad. Detta är en av de första 195 skolor som sedan 1995 byggts tack vare Medborgarstiftelsen, TCF, en försöksverksamhet som startades av fem rika affärsmän i Karachi och som nu förvandlats till en rörelse över hela Pakistan. För tio år sedan beslutade en grupp rika affärsmän att de fått nog av att bara prata om problemen i landet.

– Vi ville ge de sämre lottade chansen att studera. Utbildning ska inte vara en ensamrätt för de rika, berättar **Mushtaq**

Överklassens liv i Pakistan mitt i prick

MOHSIN HAMID
Moth smoke

Farrar, Straus & Giroux, New York
1999

Detta är en verklighetsbild av Pakistan sett från ett utifrånperspektiv av en ung man vid namn Darasekoh Shezad, som kommer i kläm mellan de frestelser som erbjuds. **Mohsin Hamid** presenterar en bild av den pakistanska överklassen som har tillträde till det mesta. Darus misslyckande med jobbet leder honom till det mest fruktade, han tvingas välja den väg som blir hans slut. Kärleksdramat med sin bästa väns fru och knarkhandeln resulterar i att han ställs inför rätta.

Den starka bilden av eliten som redovisas är en relativt ond sanning. Författaren beskriver de starka kontrasterna i dagens Lahore, gamla och nya, konservativa och liberala och fattiga och rika.

Kapiteln är indelade i olika huvudpersoners perspektiv om Daru. Mumtaz (frun), Ozi (bästa vän), domaren och han själv beskriver avundsjuka, misslyckande och pressen att lyckas.

Handlingen är inte unik i sig, det som gör boken spännande är författarens skickliga kapitelindelning. Från olika håll ges bilder om Daru, som gör det spännande att klura ut vad för karaktär han egentligen är. Hela tiden nämns det olika frånskyllningar och misstag, vems fel var det att Daru och Mumtaz hamnade i ett kärleksdrama? Vems fel var det att Mumtaz var otrogen? Eller om Darus spektlöshet mot sin bästa vän. I inledningen får man veta att Daru mördat en pojke och blir fälld. Men är domen rättvis eller är det ännu ett misstag?

Moth smoke är en bra bok som visar en ny bild av den pakistanska överklassen som vanligtvis inte beskrivs. Vardagens skildring av det dagliga livet där man möter rikedom och fattigdom sida vid sida, en häpnadsväckande berättelse.

Tina Durrani

Chhapra, en avTCF:s grundare.

Gruppen beslutade sig för att bygga skolor i eftersatta områden. TCF har desutom fördelen att ha en internationellt erkänd arkitekt i sin krets, och satsar på byggnader som är vackra men inte nödvändigtvis dyra.

TCF menar att man motbevisat flera myter genom sitt arbete. Bland annat att föräldrar inte vill skicka sina barn till skolan utan hellre försöker få dem i arbete, samt att döttrar aldrig skulle få gå i samma klasser som pojkar.

IPS

Utbildningens mål att vara statusbekräftande

Som pakistansare bosatt i Sverige har man sedan barndomen fått höra om betydelsen av utbildning och om hur viktigt det är att utbilda sig och få ett bra jobb. Det är en genomborrad tradition som lever i de flesta hjärtan.

En annan komplexitet är detta med engelskan. Talar du inte engelska anses du vara en nolla och det blir bara en revansch för dina pakistanska kusiner att visa sin överlägsenhet, eftersom de oftast

talar flytande engelska och här kommer jag med min urdu som inte har en chans.

Detta skulle jag förklara som en statusbekräftande fenomen. Talar du engelska tillhör du den gruppen som har bra med pengar för att satsa på sina barns skolgång. Då ska man gå i Kinnard, LUMS eller Atchinsons College i Lahore.

Kommer du från utlandet betraktas du vara en av dem och de förväntar sig att du har en likadan attityd som de själva har, vilket ofta inte stämmer. I Sverige har vi inga starka kontraster att jämföra vår status med, visst finns det fall men alla är välkomna att studera vad de vill.

Osynlig kamp vem som är bäst

En ständig press att lyckas, alla undrar vad grannens unge håller på med, en osynlig kamp om vems barn som är bäst. Det är mycket få människor som tar hänsyn till om man inte lyckas på grund av sjukdom eller någon annan sorts svårighet, det kommer inte på tal. I stället tar man det som en ursäkt. Men vart skall all denna stress leda? Många gillar att skryta och skylta med sina titlar och att de skickat sina barn utomlands för att plugga. Vad händer sen när de kommer tillbaka?

Föräldrarna har alltså en enorm press att barnen ska lyckas. *Parha likha* (utbildad eller bildad) har blivit en social term att beskriva folk på ett grymt sätt. Om du inte är så kallad *parha likha* klassas du som en idiot.

Sjelva strävan efter utbildning och att vara *parha likha* handlar för det mesta att uppnå en social grupp. De som vet allt kan

FOTO: LARS EKLUND

som är dåligt, framför allt när det gäller sin ekonomi. Man vill visa sig som problemfri, annars får grannen möjligheten att ta ledningen.

Rätt att vara framfusig

Den pakistanska mentaliteten förklarar att en *parha likha* har rätt att vara framfusig och dominerande till attityden eftersom han är *parha likha*.

Skitsnack skulle jag säga. För mig är *parha likha* den person som fått möjligheten att utveckla sig, och ser andra med likvärdig respekt istället för att skapa en konservativ bild som ger distans till människor. I stället fastnar man i ett självkritiskt stadium.

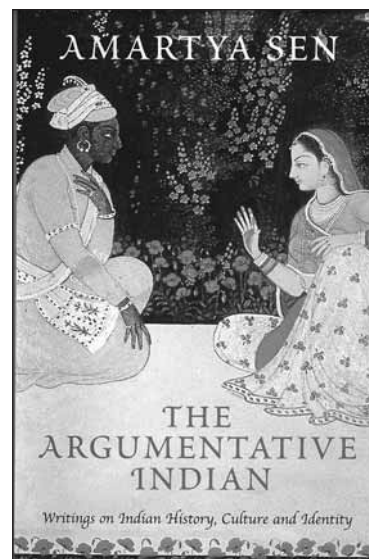
Orsakerna är många till detta tänkande, det har både en historik koppling och en anknytning till hur man vill visa sig inför omvärlden. När något är sållsynt och dyrbart och man själv är den enda som äger det dyrbara känner man en överlägsenhet gentemot de andra.

Det skapar även ett vi och dom-perspektiv. De kristna som bor i Pakistan utgör endast fyra procent av Pakistans befolkning. De vet att man som minoritetsgrupp för att klara sig som en minoritetsgrupp måste satsa helhjärtat på utbildning. Kristna skolor står också för en stor del av den bästa utbildningen i landet.

Tina Durrani

Kulturvetarstudent vid Stockholms universitet som rest mycket i Pakistan, där hon också har sina rötter.

Kritiska debatter kännetecknet för indisk utveckling

AMARTYA SEN:
The argumentative Indian.
Writings on Indian culture, history and politics

Allen Lane 2005

Indien har i västvärlden alltför länge skildrats antingen i direkt nedlåtande termer, eller tvärtom som ett land alltigenom präglad av religion och tidlös mystik. Och även i Indien har den senare bilden starkt framhävts på senare år, inte minst av den hindunationalistiska rörelsen och dess parti BJP som innehade regeringsmakten 1998-2004.

Amartya Sen, indisk/bengalisk Nobelpristagare i ekonomi, samhällsdebattör av rang och dessutom lysande skribent, bemöter dessa reduktionistiska uppfattningar, och visar i denna mycket läsvärda essäsamling i stället på hur indisk historia karaktäriserats av ett heterogent intellektuellt arv.

Ifrågasättande och kritiska debatter har varit legio från äldsta tider och ända fram till i dag (även i de religiösa urkunderna). Essäerna, varav några tidigare publicerats medan andra är helt nyskrivna, spänner över ett vitt spektrum. Lika kunnigt skriver han om buddhismens positiva roll i utvecklingen av Indien/Kina-relationer för 1 500 år sedan, som om de intressanta meningsutbytena mellan rationalisten och förnufts människan **Rabindranath Tagore** och idealisten **Mahatma Gandhi** på 1930-talet, eller om debatten kring den indiska atombomben på 1990-talet.

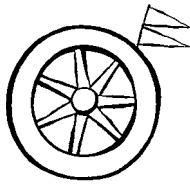
Amartya Sens övertygelse är sammantaget att Indien bär på en stark och rik rationalistisk idétradition ur vilken matematik, astronomi och vetenskap växt fram, och som även spelat stor roll för Indiens demokratiska utveckling.

Helt klart årets intressantaste bok om Indien.

Lars Eklund

SASNET

Intresserad av forskning och akademiska studier med inriktning på södra Asien?

Gå då in på vår hemsida:
<http://www.sasnet.lu.se>
och anmäl dig till
vårt nyhetsbrev!

Välkommen till Nätverket för
Sydasienstudier i Sverige

Staffan Lindberg
Lars Eklund

Bertil Falk och den vediska vetenskapens forskningsresultat

Replik på artikeln "Grumligt, min käre Johansson" i SYDASIEN 3/05.

Bertil Falk tycker att jag är "svävande" och ställer mig inför ett val: anser jag att de forskningsresultat han refererar till är fabricerade eller är det "bara" tolkningen som är skum.

Eftersom Falk talar om helt olika typer av "forskningsresultat" är det helt omöjligt att ge ett entydigt svar på denna fråga.

Det är en sak att särskilja data baserade på C14-prov och satellitbilder från tolkningen av desamma. Men skillnaden mellan forskningsresultat och tolkning är inte alltid lika tydlig.

När Falk okritiskt hänvisar till forskarna **Feuerstein, Kak** och **Frawley** och drar slutsatsen att myten om Saraswati sam-

manfaller med den moderna forskningens rön blir det problem. Som jag tidigare påpekat (SYDASIEN 2/05) företräder nämligen dessa forskare den "vediska vetenskapen", en mycket speciell sorts vetenskap, där såväl utgångspunkten som slutmålet med verksamheten är att få vetenskapliga fakta och mytologisk tolkning att flöda samman.

Efter att ha läst Falks ursprungliga artikel i Dagens Nyheter (041216) frågade jag mig om Falk inte kände till att Feuerstein, Kak och Frawley tydligt representerar en specifik ståndpunkt i ett kunskapssociologiskt och politiskt mycket kontroversiellt ämne. Med tanke på att artikeln i övrigt gav ett initierat intryck framstod detta som osannolikt. Att Falk skulle ha känt till detta, men inte ansett det relevantt att för läsarna redogöra för den sociala och politiska kontext som ger inblick i forskningsresultatens ideologiska dimension, verkade också ytterst märkligt.

Denna fråga har nu fått ett svar. Av Falks replik på min artikel framgår att han faktiskt inte kände till forskarna Feuersteins, Kaks och Frawleys bakgrund. Men inte heller efter att fått upplysning om dessa forskares status verkar Falk särskilt intresserad av att diskutera deras agenda.

I likhet med Falk tycker jag för övrigt att det faktum att Saraswati via Yamuna kan sägas flyta samman med Ganga vid Tribeni är ett "ynkligt argument" för att den indo-europeiska civilisationen skulle ha uppstått i Indien snarare än någon annanstans. Men samtidigt är det ett faktum att många ynkliga argument ofta länkas till ett sammanhållet perspektiv eller en tolkningsram där nya data, eller "forskningsresultat", ges mening.

Jan Johansson

Indiska bönder vann seger mot genmodifierad bomull

Indiska bönder har vunnit en liten seger mot dem som marknadsför genmodifierade grödor i landet. Tre sorters genförändrat bomullsfrö tillverkat av det multinationella företaget Monsanto har förbjudits i landet. Beslutet fattades efter en envis kampanj av "Koalitionen till försvar för mångfalden", ett antal organisationer som studerat genmodifierade odlingar i Warangal-distriktet i Andhra Pradesh. Deras utvärdering visade att de tre genmanipulerade bomullssorterna gav mindre avkastning än traditionella, icke modifierade utsäden, skriver det internationella institutet för miljö och utveckling, IIED, som stödjer kampanjen mot genförändrad bomull.

IPS

0:-
kr/min
Dygnnet runt

Happy Days!

Med Teleman Happy Days ringer du gratis till alla svenska hemtelefoner dygnnet runt!
Det enda du behöver betala är 50 kr/månad samt startavgift som är 45 öre per samtal. Du måste vara förvalskund hos Teleman för att kunna använda tjänsten.

	Teleman	Telia	Tele2
Fri samtalstid	Dygnnet runt	Dygnnet runt	Dygnnet runt
Månadsavgift	50 kr	65 kr	58 kr
Öppningsavgift	45 öre/samtal	45 öre/samtal	45 öre/samtal
Gäller	All fast telefoni inom Sverige	All fast telefoni inom Sverige	All fast telefoni inom Sverige

Teleman AB är en svensk teleoperatör som allt sedan starten 1996 erbjudit telefonitjänster till både företag och privatpersoner. Vi arbetar för hög kvalitet till märkbart låga priser och marknadsför telefonitjänster för Dig som konsument. Det finns inga fasta kostnader eller dolda avgifter. Du betalar endast för dina samtal, inget mer.

JA, jag vill ha förval med Teleman och erbjudandet Happy Days!

Personnummer: _____

Namn: _____

Adress: _____

Postadress: _____

Telefonnr: _____

Underskrift: _____

Namnförtydligande: _____

Datum: _____

Teleman
betalar
portot

TELE MAN

Svarspost
201 400 600
228 20 Lund

Fyll i och posta - portot är betalt

Kontakta vår kundtjänst: 020-140 00 46 / www.teleman.com

TELE MAN

the total telephone service

Sjunkande siffror över hiv-spridning ifrågasätts

Enligt Indiens hälsovårdsdepartement har antalet nyregistrerade fall av hiv sjunkit drastiskt i landet. Men uppgiften har väckt bestörtning bland frivilligorganisationer som menar att landets myndigheter agerar med förnekelse gentemot sjukdomsspridningen. Det var i maj som den statliga Nationella organisationen för kontroll av aids, NACO gick ut med uppgiften att bara 27 000 nya fall av hiv rapporterats under 2004, jämfört med 520 000

under 2003. NACO meddelade samtidigt att 1 114 människor avlidit i aids under 2004, jämfört med 1 514 under 2003. Men kritiken mot uppgifterna är hård från bland andra organisationen Naz (India) Foundation, som arbetar med att ge stöd åt hiv-smittade. **Irfan Khan** som arbetar för Naz menar att den snabba nedgången är högst osannolik.

– Vad är det för dramatisk intervention som kunnat få människor att förändra sina be-

teenden på det sättet?, kräver han att få veta.

Statistiken från NACO har varit omgärdad av förvirring ända sedan 1986 då det första fallet av hiv upptäcktes i landet. Den nu uppkomna diskussionen har blivit så het att landet hälsovårdsminister **Anbumani Ramadoss** nu planerar att bjuda in internationella experter till Indien för att kunna fastställa siffran en gång för alla.

Ranjit Devraj/IPS

SYDASIEN, RÅBYGATAN 5A 223 61 LUND

Telefon och fax: 046-222 73 40
E-mail: sydasien@sydasien.se
Webb-sida: <http://www.sydasien.se>
Utgivare: Tidskriftsföreningen SYDASIEN

Ansvarig utgivare: Thomas Bibin
Tidskriftsredaktör: Lars Eklund
Redaktion för detta nummer: Katarina Sandström Blyme och Lars Eklund

Tryck: Luleå Grafiska

Prenumerantregister: Nätverkstaden Väst, 031-743 99 05, ekonomitjänst@natverkstan.net
ISSN: 0282-0463

Prenumeration: Medlemskap i tidskriftsföreningen SYDASIEN, inkl. fyra nummer av tidningen (ett år) kostar för privatpersoner i Sverige 270 kr. Prenumeration för institutjoner och bibliotek 325 kr. Utanför Sverige kostar en prenumeration/medlemskap 360 kr.

Lösnummerpris: 65 kr

Postgiro: 79 54 96-9 SYDASIEN.

Nästa nummer utkommer i mars.

Manusstopp: 31 januari 2006

Tidskriftsföreningen SYDASIEN har som mål att sprida information om situationen i södra Asien.

Föreningen stödjer de krafter som bekämpar imperialismen, det politiska förtrycket och underutvecklingen i området. Föreningen är fristående från politiska partier och grupperingar i Sydasiens såväl som i Sverige.

Byt kultur varje månad.

Ge dig själv eller din arbetsplats en Kulturchock! En helt ny prenumurationsform med slumpvis utvalda svenska kulturtidskrifter en gång per kvartal. Du vet med andra ord aldrig hur kulturchockad du kommer att bli. Filosofi, lyrik och genusforskning? Kanske konst, social ekonomi och psykoanalys? Välj mellan en årsprenumeration med tre tidskrifter per kvartal för 795:- och fem tidskrifter per kvartal för 995:-. På www.kulturchock.nu hittar du alla titlar som ingår samt många andra kulturtidskrifter.

www.kulturchock.nu

Flyg till

Indien, Bangladesh, Pakistan, Thailand, Sri Lanka, Hong Kong, Filippinerna, Singapore, Nepal, etc.

Med

Gulf Air, Lufthansa, Tarom, British Airways, Aeroflot, Emirates, Alitalia, CSA eller något av våra bolag

metropolresor

Luntmakargatan 42 · 111 37 Stockholm

Tel. 08-10 45 58 · Fax. 08-723 06 66

E-mail: metropolresor@telia.com

Hemsida: www.metropolresor.com

**Avsändare:
SYDASIEN
RÅBYGATAN 5 A
223 61 LUND**

**Utgivningspostkontor
LULEÅ 1**

**POSTTIDNING
BEGRÄNSAD EFTERSÄNDNING**

Vid definitiv eftersändning återsänds försändelsen med nya adressen noterad på baksidan

Nu har folket gråtit tillräckligt

Livet går vidare trots allt. Så även på den här gatan i Weilgama i Sri Lanka.

På stora bilden spelar en av trumslagarna framför stadens tempel.

”Booom...Booom...
Booom...” Tio män
slår på stora trummor
i takt med varandra.
Långsamt.

Det är minnesdag för de omkomna i tsunamin. Den 26:e varje månad samlas folket i den lilla fiskarbyn Weligama vid det lokala templet strax efter midnatt.

Längst med en smal gång sitter ett hundratal människor. Vissa pratar med varandra. Andra mediterar. Omkring dem står pelare som håller upp det tak som är klätt i buddhistiska tyger. I slutet av gången står en vit upplyst byggnad. I den sitter tre bönestundshållare och sjunger buddhistiska psalmer. I luften sprider sig doften av rökelse.

Folket som samlats här tänker tillbaka på den fruktansvärda dag när deras hav vände sig emot dem och berövade dem deras släkt och vänner. Men de minns det inte längre med ilska och förtvivlan. Inte heller med sorg. Folk gråter inte. Vissa ler till och med.

De firar minnena av de omkomna i stället för att sörja dem.

Folket i Weligama, Hambantota, och de andra kuststäderna på Sri Lanka har gråtit tillräckligt.

Nu ler de i stället.

”Booom...Booom...Booom...”

John P.J Senewiratne,

text

Oscar Anderberg,

foto